

SÜLHIYYƏ MUSA QIZI

YUVA

(hekayə)

Fikirləri qarmaqarışq dolanbaclarda itmişdi sanki. Düşüncələri sanki o dolanbaclarda özünü axtarırdı. Bu sağ dalan, bu da sol yola keçid. Fikirlər beyninin sağ yarımkürəsini zəbt etmiş şəkildə sola cərəyan edirdi. Ağı öz qənaətlərini pıçıldaırmış kimi idi:

"Evlilik bir yastığı paylaşmaq deyil, bir ürəyi, ürəkdəki arzuları, istəkləri və xəyalları paylaşmaqdır". Bu kimin kəlamıydı, bilmirdin, ancaq tez-tez onu təkrarlayırdın. Hər təkrarlaman məni daha artıq səndən uzaqlaşdırırdı. O "sevib" təkrarladığım fikir qədər ömür-gün yoldaşına "sevirəm"- desəydin, belə tez ayrılıq olmazdı.

Hər kiçik söz-söhbətdə belə özünü haqlı bilmək üçün dəridən-qabıqdan çıxmağı fitili atəşləyən sonuncu qor idi. Bəlkə də, daha irəlisi...

...Günlərlə kiçik bir incikliyi şişirtməklə, küsməklə dustaq həyatı yaşatdın həm özünə, həm mənə.

Ən çox da uşaqları əhatə etdi bu anormallıqların.

Qəlblərini qırdın, əsəblərinə zərbə vurdun. Heç eyninə də olmadı. Bu hallar isə məni ikiqat ağır zərbə altında əzirdi.

Həm uşaqlardan, onları üzdüyünə görə əzab çəkirdim, həm də məni onların qarşısında qeyri-insani davranışlarına görə. Özümə yer tapmırdım, bu fikirlərin ağırlıqları altında hər an əzilirdim və qırılırdım.

Ona görə də indi: "neçə yaşın var?" - sualına ixtiyarların gizlədib vermədiyi: - "80 yaşım var" cavabını verməklə elə bil boşa xərclədiyim ömür sərvətimin acığını özümdən çıxıram.

Sən içimdəki gözəllikləri az məhvə məruz qoymuş kimi, indi öz-özümü hədəfə götürmüşəm. Sən almadığın canımı alıram canımdan. Yəqin, bu da sənənin xarakterinin ahəngiydi, mənə də toplanıb "ahəngə" düşürdü beləcə?! Bilmirdim...

...İndi də olduğu kimi xatırlayıram. Bir rəfiqəmin qızının toyuna getmişdik, səninlə. Xeyli məşhur və əsil ziyalı insanlarla bir yerdə əyləşmişdik. Onların yanında özünü elə apardın ki, sanki məni tanımırısan. Təsadüfən yanaşı oturmuşuq, və yad olan mənimlə burda heç maraqlı deyil sənə. Nə mənədən oturduğumuz masada nə istədiyimi, hansı yeməyi yemək və hansı şirədən içmək arzumu soruşmadın. Heç mən tərəfə gözücü də baxmadın. Bu, bir diqqətdən əlavə, məni tanıyanların yanında qəsdən kiçiltməyə hesablanmış "jestlər" etdiyinin çox kiçik bir nümunəsi idi.

Özlüyündə, orda sənənin hərəkətlərin, bəlkə də, sənətcə aşağı olmağının hikkəsinin hamılıqla o masada əyləşənlərin cəminə atdığı top atəşiydi. Ən çox da məni mənə əzməyə hesablanmış top atəşi...

Səni çox yaxşı tanıdığımından, bütün bu sözsüz və səssiz hikkən təkcə mənə bəlli olduğu üçün, elə mənə də ünvanlanmışdı:

"Görürsən, sənənin harada və kimlərlə işləməyindən asılı olmayaraq səni necə şəkildə istəsəm pərt edərdəm, aşağılayaram və kiçildərdəm" - təsiri açıq-aydın sezilirdi.

Qonaqlardan fərqli olaraq, axı, mən səni illərin o tayından üzübəri yaxşı tanıyırdım. Hədəfində olan mənim bütün bunlara alınmağım və incə ruhumla üzülməyim də təbii idi.

Bu azmış kimi, öyilib qulağıma: "Bax, indidən deyirəm, heç kimlə oynamayacaqsan, heç kimlə "xüsus-i vurğulu sözlərin yanaqlarına ürək qanımla gətirəcək qədər ağır zərbə oldu... Udqunmaqla və gözlərimə dolan yaşları kipriklərimi çırpmaqla vəziyyəti nizamlamağa çalışsam da, naşılığım ariflərin gözlərindən yayınmadı.

(Duyurdum ki, hamı kırıqlarının arasından bizə - ən çox da mənə baxırlar)